

اسکولاری دوم علیه اسطوره‌ها

کشورشان نیز به حساب می‌آیند، از نکات جالب گروه G جام جهانی است. سانگ و یاکین که در دوران بازیگری خود در پست‌های دفاعی بازی می‌کردند، به خوبی می‌توانند به شاگردانشان کمک کنند تا خط آتش سلسائو در بازی‌های دور گروهی به چالش کشیده شود، اتفاقی که می‌تواند مسیر قهرمانی ششم‌شان در قطر را از همان گام‌های ابتدایی با چالش‌های غیرمنتظره روبه‌رو سازد.

مستطیل سبز در سه دهه گذشته هستند. ریگوبرت سانگ، مدافع اسبق لیورپول و رکورددار بازی‌های ملی کامرون، با شیرهای رام نشدنی به تور برزیل تیتیه خورده و صربستان نیز با هدایت دراگان استویکوویچ، کاپیتان و شماره ۱۰ فراموش نشدنی خود در دهه ۹۰، کارش در قطر را با بازی مقابل سلسائو کلید خواهد زد. مورات یاکین، مدافع میانی سابق تیم ملی سوئیس در یورو ۲۰۰۴ نیز دیگر رقیب برزیل در دور گروهی را آماده جدال خواهد ساخت.

جلسی پروازه را از پیش رو برداشت. شش سال قبل و زمانی که تیم ملی برزیل به تیتیه سپرده شد، وی در خارج از برزیل نام سرشناسی نبود، اما برزیلی‌ها او را به عنوان یک تئوریسین بی‌همتای فوتبال می‌شناختند، به طوری که لقب «تیتیه» را که پیش‌تر به لوییسی فلیپه اسکولاری اختصاص داده بودند، برانزده وی دانستند. تیتیه در این شش سال فاتح کوبا آمریکا نیز شد و تنها پنج مرتبه طعم شکست را چشید (که سه بار آن مقابل آرژانتین بوده است).

سام ستارزاده
روزنامه نگار

«من در دوران کاری ام همه چیز برده‌ام، تنها چیزی که ویتترین من کم دارد، نشان قهرمانی جام جهانی است». آدنور لئوناردو باچی ملقب به تیتیه، سرمربی تیم ملی برزیل، بی‌جهت چنین جمله‌ای را به کار نبرده است. وی هیچ‌گاه در پیراهن ورزشی تبدیل به یک بازیکن شناخته شده نشد؛ اما در کسوت یک سرمربی، دو مرتبه با کورینتیانس لیگ برزیل و کوبا لیبرتادورس را فتح کرد و برای تصاحب جام باشگاه‌های جهان،

پرتغال، غنا، اروگوئه، کره جنوبی

برزیل، صربستان، سوئیس، کامرون

دوئل تمام پرتغالی

هومن جعفری
روزنامه نگار

یکی از اتفاقاتی که بر جذابیت‌های جام جهانی می‌افزاید، بعضی تقابلهای و رویارویی‌هاست که خاطره برانگیز می‌شود. شاید هم حساسیت برانگیز. مثلاً همین تقابل کی‌روش با پرتغال و رونالدو در جام جهانی روسیه یا مسابقه معروف ما با آمریکا در سال ۹۸ که امسال نیز تکرار می‌شود. بعضی از مسابقه‌ها در ذاتشان، چیزی بیش از یک تقابل نود دقیقه‌ای ورزشی دارند. به عنوان مثال، بازی امسال کره جنوبی و پرتغال، از این منظر جذاب است که مربی هر دو تیم پرتغالی هستند. پائولو بنتو این روزها امید دارد تا بتواند با صعود از گروهی که پرتغال، اروگوئه و غنا در آن حضور دارند، قراردادش با کره‌ای‌ها را تمدید کند. از بخت خوب، سخت‌ترین بازی آنها بازی آخر است و این یعنی شانس‌شان برای امتیازگیری افزایش می‌یابد. کره و بنتو، به خوبی توانسته‌اند به یک زوج تبدیل شوند. این پرتغالی سخت‌کوش، جایگاه و محبوبیت خوبی برای خودش دست و پا کرده، اما فرناندو سانتوس، سرمربی پرتغال وضعیت بهتر و دست بالاتری دارد. او از ۲۰۱۴ تا به امروز سرمربی پرتغالی‌هاست و این تیم را در سال ۲۰۱۶ به قهرمانی جام ملت‌های اروپا رساند.

سانتوس در این سال‌ها، توانسته جایگاه خوبی برای خودش در پرتغال و فوتبال اروپا درست کند و امسال هم امیدوار است با تکیه بر ستارگان درجه‌ی یکی که دارد، نتایج درخشانی بگیرد. تقابل او با کارلوس کی‌روش در جام قبلی، برای ما جذاب بود. در این دوره هم ناچار است با یک هموطن دیگر مصاف بدهد و تقابل سنگینی را با او تجربه کند.

ببینیم بنتو می‌تواند مثل کی‌روش، پرتغال را متوقف کند یا خیر!

استویکوویچ و فرصتی برای خودنمایی

سینا فتوت
روزنامه نگار

این روزها وضعیت مربیان حاضر در جام جهانی شدت می‌شود و افراد زیادی در مورد آنها می‌نویسند. طبیعی هم هست. هرچه به جام جهانی نزدیک‌تر شویم، تصمیم‌گیری مربیان در همه چیز، حیاتی‌تر می‌شود. انتخاب نفرات نهایی، صحبت‌ها در کنفرانس مطبوعاتی، مصاحبه‌های اختصاصی با رسانه‌های مختلف و موارد مشابه، از طرف دیگر اهالی فوتبال، بشدت روی برخی مربیان فوکوس کرده‌اند و منتظر دیدن نتایج آنها هستند. بعضی از این مربیان مشهورند، برخی شگفتی‌آفرینند و برخی در گروه‌های حساسی قرار گرفته‌اند. برخی از آنها نیز شانس بالایی برای شگفتی‌آفرینی دارند. به هر حال هر چه هست، میزان توجه اهالی فوتبال و رسانه به این مربیان بالاست. یکی از آنها که عملکردش بسیار زیر ذره‌بین خواهد رفت، دراگان استویکوویچ از صربستان است. بازیکن اسبق تیم ملی یوگسلاوی، این روزها امیدوار است تا بتواند در گروهی متشکل از تیم‌های برزیل، کامرون و سوئیس بخت خود برای صعود به دور حذفی را دنبال کند. اتفاقی که برای او، موفقیت‌های فراوانی را به ارمغان خواهد آورد و شاید حتی باعث تغییر جایگاه او در فوتبال اروپا شود. حضور او در قطر، همین حالا هم بازار جذابی را در خاورمیانه برایش فراهم کرده، جایی که باشگاه‌های ثروتمند عربستانی، اماراتی و قطری، با شور و شغف فراوان انتظار استخدام مربی جدیدی را می‌کشند. ببینیم این یوگسلاو سرسخت می‌تواند در گام اول مقابل برزیل، آنهم بدون دو مهاجم اصلی‌اش یعنی میترویچ و لاهوویچ نتیجه بگیرد یا خیر!

اتوآدو (غنا)

اتو آدو، ملی‌پوش آلمانی الاصل غنا، سعی کرده تا انگیزه بالایی را به ستارگان جوان غنا تزریق کند، جایی که آندره و جردن آیو تنها بازیکنانی هستند که تجربه جام جهانی را دارند. پشتوانه قوی این مربی ۴۷ ساله، کریس هیوتون، سرمربی سابق نیوکاسل و جورج پوانتنگ، هافبک سابق استون ویلا است. شانس، سخاوت و مربیگری چشمگیر اتو آدو از زمانی که مسئولیت این تیم را در فوریه بر عهده گرفته است زبانه همه مردم است. ستاره‌های با استعداد اما بسیار بی‌تجربه آدو باعث شده که غنا غیرقابل پیش‌بینی‌ترین تیم آفریقایی در بین پنج تیم آفریقایی قطر باشد.

دیگو آلونسو (اروگوئه)

مهاجم سابق دیگو آلونسو قبلاً مربی تیم پنازل غول اروگوئه بوده است و در مکزیک به اوج پیشرفت در حرفه خود رسید و با پاچوکا در سال ۲۰۱۷ و دو سال بعد مونتری قهرمانی کونکاکاف را به دست آورد. او اولین سرمربی دیوید بکهام اینتر میامی بود، اما پایانی ضعیف در این تیم داشت، اما این مربی ۴۷ ساله از زمان جانشینی تابارز، کشورش را به بهترین شکل ممکن هدایت کرده است.

پائولو بنتو (کره جنوبی)

کره‌ای‌ها بیش از یک دهه از مربیان هلندی روی نیمکت خود سود می‌بردند که سرآمد آنها گاس هیدینک بود که طلایی‌ترین دوران کره جنوبی را رقم زد. دیک ادووکات و پیم وریبیک میراث‌داران بعد هیدینک بودند اما بعد از عصر هلندی، کره‌ای‌ها با الگوبرداری از نسخه موفق ایران سراغ یک مربی پرتغالی رفتند و پائولو بنتو روی نیمکت اژدها نشست. حضور بنتو سبک فوتبال کره را تغییر داده و آنها را از یک تیم تهاجمی با انگاره‌های تاکتیکی آوانگارد، بدل به یک تیم بسته و اقتصادی کرده. سبکی که پرتغالی‌ها در آن استادند. ببرهای قرمز امیدوارند که با این سبک نه چندان جذاب با بنتو در قطر خوشبخت شوند، اگرچه کار دشواری است.

فرناندو سانتوس (پرتغال)

اگر صورت فرناندو سانتوس می‌توانست چین و چروک‌های بیشتری را در خود جای دهد، قطعاً در طول مسیر راحتی که برای پرتغال پیش‌بینی می‌شد ولی آنها مسیر پر پیچ و خم را انتخاب کردند چروک‌های بیشتری به این صورت اضافه می‌شد. هواداران و مطبوعات خواستار تغییر سرمربی پرتغالی هستند، اما این مربی ۶۸ ساله از حمایت کامل بازیکنان و اتحادیه فوتبال پرتغال برخوردار است و حداقل تا پایان جام جهانی مطمئن هستیم او را روی نیمکت رونالدو و یارانانش خواهیم دید.

مورات یاکین (سوئیس)

مورات یاکین ۴۹ بازی ملی برای سوئیس به عنوان مدافع انجام داد و سپس مربی بازل شد و دو قهرمانی در سوپرلیگ و دو برد در لیگ قهرمانان مقابل چلسی به دست آورد. سال گذشته، او پس از اینکه ایرلند شمالی مقابل ایتالیا مساوی کرد با خوشحالی ۹/۳ کیلوگرم شکلات به این کشور ارسال کرد و از آنها بابت این اتفاق قدردانی کرد، یاکین به دنبال این است که برای اولین بار از سال ۱۹۵۴ تا به امروز تیم سوئیس را به مرحله یک چهارم نهایی جام جهانی برساند.

ریگوبرت سانگ (کامرون)

کامرون یکی از معتبرترین تیم‌های قاره سیاه همیشه روی نیمکت خود بین مربیان خارجی سود می‌برد. آنها بواسطه همین اعتقاد در رویدادهای بین‌المللی همانند جام جهانی کیفیتی بالاتر از استاندارد تیم‌های قاره سیاه داشته‌اند اما این بار شیرهای رام نشدنی یک مربی وطنی را روی نیمکت دارند. ریگوبرت سانگ که سالیان سال با بازوبند کاپیتانی در قلب دفاعی کامرون به میدان می‌رفت و در لیگ انگلیس و باشگاه‌های بزرگی چون لیورپول و وستهم توپ زده، حالا روی نیمکت شیرهای رام نشدنی می‌نشاند. سانگ با این تجربه والای بین‌المللی برای کامرون یک موهبت ویژه است. مردی که مردان قاره سیاه سخت به او امید دارند تا تیمش را در قطر خوشبخت کند.

تیتیه (برزیل)

برزیل هر اندازه که در مستطیل سبز ستاره‌های بزرگ و درجه‌ی داشته، روی نیمکت از فقدان یک رهبر استراتژیست و یک مربی درجه یک رنج می‌برده. آنها در دهه ۷۰ و ۸۰ روی نیمکت، مربیان بزرگی چون ماریو زاگالو و کارلوس آلبرتو پریرا داشتند که به تنهایی یک تیم بوده و برزیل را به یک قهرمان ابدی در جام‌های جهانی بدل کرده بودند. تقریباً تمام جام‌های جهانی برزیل با این دو مربی به دست آمده اما بعد از عصر پریرا و زاگالو برزیل تقریباً هیچ مربی بزرگی در این اندازه نداشته. تیتیه حالا وارث یک تیم پرستاره است اما او هم با توجه به سابقه فراوانش همپای تیمش بزرگ نیست. آیا تیتیه می‌تواند ستاره‌های برزیل را بر تخت قهرمانی بنشاند؟

دراگان استویکوویچ (صربستان)

دراگان استویکوویچ، بازیساز بزرگ و رئیس سابق اتحادیه فوتبال، یک قهرمان برای ملت و تیم صربستان به حساب می‌آید، این مربی ۵۷ ساله کاملاً قاطع و مصمم است که تیم ملی صربستان در این جام جهانی پیشرفت بسیار زیادی خواهد داشت و شگفتی‌ساز این جام خواهد بود به طوری که چشم دنیا از بازی‌های صربستان برداشته نخواهد شد. این سرمربی البته باید مراقب اظهارات جسورانه خود و همچنین رقبا باید مراقب حملات جسورانه‌تر یازده صربستانی در قطر باشند.